

Daha Çok Seviyorum Rabbimi Ve Kendimi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Nisan 2022

Tartaklanmış düşlerimden bir kesit sunduğum gecenin yarasına ve içimde titrek ve oynak yıldızlar bazen çizdiğim bir resim bazen çömeldiğim yerküre: kavisli yollarında ömrün, terk edilmiş bir çocuk gibi beklediğim içimin yatsısı ve yalnızlığımın vardiyası değiş tokuş ettiğim karanlık bense düş salkımlarında salındığım kadar salkım saçak ruhuma tembihlediğim bir vazgeçişe daha mahal vermemek adına gözümde sakındığım nice insan.

Hoyrat bir rüzgar içimde tepinen, kuluçkaya yatmış adeta evren.

Hizaya gelmesi gereken duygular var saklı tutulması bir manivela ve örselenmiş yalnızlığım bazen gözümü diktiğim gök kubbe bazense horoz şekeri yiyen gecenin karartısında saklı bir beşik salladığım belki de içinde salındığım.

Muteber olan nice duygu nice insan ve ifşası hayatın dertop olmuş yüreğime kefilim.

O izdiham tutuklusu olduğum.

O isyan kindar nefsinden taşan insanların bense kuru kuruya seviyorum belki çok geç belki çok erken.

Tarhında evrenin, hadislerin verdiği huzurda...

Dik yakalı bir mevsim ve dik başlı mizacım ama bildiğim bir şey var ki: ben doğrularımdan asla ödün vermeden yaşadım yaşarım da.

Yaşaran gözlerim titrek silüetlerde saklı.

Yeşeren gözlerim ela benzeri bir rengi yeşile döndüren ne çok güzellik ne çok ağaç ve yaprak ve işte çiçekler diktiğim içimin engin arazisi az sonra şakırdayacak yağmura geçiyor ne de olsa nazım ve sadece Rabbime bir o kadar sığındığım belki de yere göre sığamadım.

Sağdııcı günün gecedden infilak etti edecek sözcükler.

Solumda saklı bir rüzgâr bazen üşüten bazense sevginin esaretinde huzura ereceğim ansızın.

Sızlanmıyorum.

Sızan gölgelerden medet ummuyorum.

Sağaltan çok şey var belki de sığınmacı bir yüklem ve onca gizli özne adeta özlemi tetikleyen ve işte ruhuma serdiğim yorgan ve nasıl da yorgunum geceye erince eridiği kadar buzların hala sevmekten medet uman bir garip abdalım işte.

Meali olmayan duygular bazılarına metazori gelen ve sevgi ikliminden asla göç etmeyeceğimi sundum insanlara artık kimse öcünü alan kimse acısını benden çıkarın.

Muhabbet etmek adına gelmişken dünyaya bizler...

Muhaberesi bitimsiz telaşın ve nefsinin gölgesinde büyüyen insanlar ve kurusıkı söylemler taş nasıl ki yerinde ağarır ve işte tek tek kayıt alıyorum günün her dakikasını şaşmayan bir ibre ve ibare pırpıpladığım ne ki içimdeki yetim çocuğu pişman değilim üstelik sevdiğim için bunca insanı karşılığında aldığım cevaplarsa adeta yüzüme çarpan tokatlar gibi ve açık kapı bıraksam bile kapıyı çarpıp çıkanlar var.

Şekilden şekle girenler.

Görüntüsü hanım hanımcık bazense soyтары esintiler.

Mert yüreğim bazen eksik olmayan matem ve meltem artık ne ara toplayacaksam ardından sökün edenleri nasıl bir izafı metin haline getireceğim hani salkım saçak söylemleri?

İçimin yarası ve yaması.

Hüzne eşlik eden sesler bazen ket vurulan yaşama sevincime bilsem de birilerinin önüme her halükarda set çekeceğini payıma düşeni fazlasıyla yapıyorum ve atlı yüreklerine tohumlar ekiyorum insanların ve uyurgezer imgelere rağbet etmeden uykumu böldüğüm kadar hızlıca alt yazı geçiyorum geçen güne ve ömre.

Bir isyan bazen kulaklarımı çınlatan.

Serzenişte dahi bulunmuyorum asla da alınmıyorum üstüme.

Sezilerim kırlarda açan gelincikler gibi ve ezik değilim ezmiyorum da kimseyi bir çiçekse dokunmaya dahi kıyamazken toprağı öpüyorum ve fidan misali çıkan filizlere ve her yeni güne eşlik ediyorum geceyi katksız sevip de değerlendirdiğim kadar gündüzümü de torbaya koyup istiflediğim duygularımdan cümleler örüyorum.

Bir milatsa her yeni gün bir de miadı dolmuşken mazinin.

Mizacıma aykırı her söylem canımı yaksa da yanıp parlamıyorum ve içimdeki ateşi söndürmek adına kova kova cümle derliyorum çünkü beni bana sunmalı her insan ve beni bana sevdirmeli.

Asla da taviz vermediğim ölçüde tayin ettiğim güzellikleri bir bir taşıyorum yeni güne ve asla da izah edemeyeceğim sıkıntılardan sadece Rabbime sığınıyorum.

Yanıp sönen ışıkları şehrin ve ulvi duygularla kat çıktığım maneviyat ve ben durduk yere saklı tutmuyorum yaşama sevincimi gerçi gün sonunda tüm enerjimi çalıyor insanlar ama...

Çakma sevinçler değil içimi işgal eden.

Çat kapı sözcükler hiç değil zannımca.

Çaldıran savaşında yenik düşen bir savaşçı hiç değilim sadece bildiğim doğruları savunuyorum ve sadece cümleler kurmakla kalmıyor nice basamak çıkıyorum hidayet öncesi canı yandıkça daha mutluyum en azından değerimi saklı tutuyor evren ve biliyorum kimseye benzemediğimi gerçi önüne gelen her şeyi kolaylıkla savunabiliyor ama beni ne avutacak ne de savunmamı yapacaklara ihtiyacım elbet sezilerim ve iç sesim ışık tuttukça sadece duygularım serpilmiyor ben de büyüyorum ve gözümde büyüttüğüm insanların gerçek yüzlerini görüyorum.

Bu bağlamda hiç olmadığım kadar huzurlu ve müteşekkirim evrene ve kıyısından dahi geçmediğim nerede nice zulüm varsa zalim olmak yerine mazlum olmanın tadını çıkarıyorum elbet beni İlahi Makama da yaklaştırırken acılar ve içimi açtıkça daha çok seviyorum hem Rabbimi hem kendimi ve koruyucu varlığı ile bana tek sahip çıkan ve yalnızlığımı sonlandıran sadece O iken...